

Пейо Яворов

Сафо

„Най-сетне, Аттис!... Тук, сред тия мраморни колони,
аз пях в копнение с наведена глава;
под сянката на тия пеноцветни клони
аз шепнах на любов заветните слова
тъй дълго – и едно ги ехото повтори.
Най-сетне! Моя... Нека те света съзре!
Сияние – далечни арфи: то в простори с
ийй и пей под ласка огнена море.
Приписва доле там, на първото стъпало,
и в немощ гине уморената вълна.
Какво ли нея из безкрая е подбрало?
Предчувствие за тебе може би, – една,
единствено свещена цел за смърт... Ревниви
долитат, гинат уморените вълни.
Но ти си в моите обятия щастливи
и в тях ще те огряват всички дни!“

– Сафо, божествена...

„И, Аттис, – ето, що ли,
кажи, що друго като твоята коса
би могъл смъртен от безсмъртните да моли?
Кълна се в тебе, нивга утрenna роса
не е по-светли на зората отразила
припламналите къдри. И ръце кои
за покривало на богиня тая свила
тъй нежна са изпрели? Свилени струи
сред тях две бели гълъбици са заспали...
Гърдите ти на Афродита са олтар:
две гълъбици... Кръвоцветните корали
на техните глави – едни достоен дар
за нея, Знойнобедрата. Но ръф жадува
една вълшебна роза: май е, – тя цъфти –
и, Аттис, дал е Олимп вснчко ономува,
комуто я в забрава днес отдаваш ти!“

– Сафо, как страдаш – !

„Не. Не си ли тук – и моя?
Една за друга две земята ни роди.
И как мъчително те дирех сред безброя

по гмежни пътища, по глъчните стъгди!
 Ти бе на утрото в усмивката прозрачна
 и цял ден аз те дирех, до последна мощ;
 ти гледаше през погледа на вечер здрачна
 и аз безсънна те сънувах цяла нощ.
 И страх ме е, дете! – Дете благоуханно,
 нима си вече яв, не си ли още сън?
 Усещам твоя дих – и колко ми е странно,
 че трепетна сега гориш от мене вън...
 Но ти си моята душа! Аз знам: душата
 представя в сетен час пред зора поразен.
 О Аттис, о измама дивна на мечтата...
 Че ти си моята душа – и ти си в мен!“

– Сафо...

„Аз искам поглед в погледа бездънен
 и до безчувствие приплетени ръце, –
 словата, медените капки в шемет сънен,
 риданието на примиращо сърце! –
 Не... В тъмен взор светкавици внезапни; пламък
 на кръвоцъфнали страни; отчаян мах
 за глътка въздух; от гърди оттласнат камък;
 мъгли – и освежителния техен прах!
 Отгатната стократно плът – и все незнайна, –
 безбрежна нощ и неочаквана зора...
 И сепването на продумалата тайна:
 на вечността полуразкритите недра...
 Мечта, душата ми лежи пред мене нага,
 попукали са устните ѝ жад и зной;
 душа, мечтата ми е облак пълен с влага –
 и нека те удави нейния порой!“...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7148>]